

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4834/2539

๓๘ กระทรวงการคลัง โจทก์ ๙ บริษัทน้ำหนาว คอนดิเนนตัล จำกัด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 76, ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.พ.พ. มาตรา 421, ป.พ.พ. มาตรา 438, ป.พ.พ. มาตรา 801, ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.วิ.พ. มาตรา 47, พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 มาตรา 10, พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนังสือมอบอำนาจมีข้อความว่า "...กระทรวงการคลังโดยก.อธิบดีกรมธนารักษ์ ผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ขอมอบอำนาจให้ผู้บัญชาการทหารเรือมีอำนาจดำเนินคดีอาญาและคดีแพ่งกับผู้บุกรุกพร้อมบริวารให้ออกไปจากที่ราชพัสดุแปลงหมายเลขทะเบียนที่ ขบ.481ตามข้อความดังกล่าวเป็นการมอบอำนาจให้ฟ้องคดีโดยเฉพาะเจาะจงแก่ผู้บุกรุกที่ราชพัสดุแปลงหมายเลขทะเบียนที่ ขบ.481 หาใช่มอบอำนาจทั่วไปตาม ป.พ.พ.มาตรา 801 ไม่ และในกรณีเช่นนี้ก็ไม่อาจจะบุชื่อผู้ที่จะถูกฟ้องไว้ล่วงหน้าได้ เมื่อจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถูกกล่าวหาว่าบุกรุกที่ราชพัสดุแปลงหมายเลขทะเบียนที่ขบ.481 ผู้รับมอบอำนาจก็ย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวได้ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตหวงห้ามที่ดิน อำเภอบางละมุงจังหวัดชลบุรี พ.ศ.2479 มีความมุ่งหมายกำหนดเขตหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าสำหรับไว้ใช้ในราชการทหาร ที่ดินที่หวงห้ามตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (3) แม้ต่อมาในปี 2498 จะมีผู้แจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.1) นั้น ตาม พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดินพ.ศ.2497 มาตรา 5 ก็ตาม ที่ดินนั้นก็ยังคงเป็นที่หวงห้ามต่อไป ตามมาตรา 10ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้แจ้งที่ดินดังกล่าวจึงเป็นที่ราชพัสดุตามความหมายของมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ.2518 จำเลยทั้งสี่ไม่มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท แต่ได้เข้าครอบครองที่ดินพิพาทโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้บัญชาการฐานทัพเรือสัตหีบ เมื่อผู้บัญชาการฐานทัพเรือสัตหีบแจ้งให้จำเลยทั้งสี่ออกจากที่ดินพิพาท จำเลยทั้งสี่ไม่ยอมออก การเข้าครอบครองที่ดินพิพาทของจำเลยทั้งสี่จึงเป็นการไม่ชอบการที่โจทก์ที่ 2 ถึงที่ 8 ได้กระทำการขัดขวางมิให้จำเลยทั้งสี่เข้าครอบครองที่ดินพิพาท จึงเป็นการปฏิบัติราชการไปตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่แต่ละคนมีอยู่ มิได้มีเจตนาจะกลั่นแกล้งจำเลยทั้งสี่ จึงไม่เป็นละเมิดต่อจำเลยทั้งสี่การทะเลาะเบาะแว้งของบริษัทจำเลยที่ 1 ได้แสดงออกโดยจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้แทนและเป็นการกระทำที่ไม่อยู่ในขอบวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ 1จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ด้วย ตาม ป.พ.พ. มาตรา 76วรรคสอง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ได้นำดินลูกรังที่ไถไปถมทะเล แต่นำดินลูกรังไปถมทำถนนและถมที่ดินพิพาทแล้วปรับพื้นที่ให้ราบ จำเลยที่ 1 และที่ 2ไม่ได้นำดินลูกรังออกไปจากพื้นที่ของโจทก์ที่ 1 ดินลูกรังยังคงอยู่ในที่ดินของกระทรวงการคลังโจทก์ที่ 1 มิได้สูญหายไปไหน โจทก์ที่ 1 จึงมิได้เสียหายเกี่ยวกับดินลูกรัง

องค์คณะ

ดุสิต เพชรปลูก · ดำรงพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา · ทวีชัย เจริญบัณฑิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

